

Край един стар,
запустял замък, кой-
то бил построен на
една стръмнина, сто-
яли четири момчета
и оглеждали разру-
шените му стени.

„Виждате ли?“ извикало едно от тях,
„горе, на втората кула има гнездо“.

„Аз го виждам, аз го виждам“, отговорило второто момче. Пред него виси едно зелено клонче. Може това гнездо да е на гарги“.

„Не, това е бухалово гнездо. Снощи чичов Митко чул там бухалски гласове“.

„Възможно е да има в гнездото малки бухалчета. Да можем да надникнем!“ добавило третото момче.

„Ех, да има стълба!“

„Знаете ли що? Ето какво можем да направим“, предложило първото момче. „Аз и Петко сме най-силни. Дватама ще се изправим един до друг. Колю ще се покачи върху нас: левия му крак — на моето десно рамо, а десния му крак — на Петковото ляво рамо. Динчо умее да се катери: ще се покатери по нас и ще стъпи на раменете на Колю. Така той ще може да види, какво има в гнездото“.

„Става, става! Да го направим!“ извикали другите от момчетата.

Речено — сторено.

Двете по-големи момчета застанали край стената.

Колю се качил на тях, стъпил на раменете им, като се уловил за изпъкналите камъни на стената. Дошъл